EVROPSKÁ
KOMISE

V Bruselu dne 2.7.2020
COM(2020) 270 final

ZPRÁVA KOMISE EVROPSKÉMU PARLAMENTU A RADĚ

o provádění rámcového rozhodnutí Rady ze dne 13. června 2002 o evropském zatýkacím rozkazu a postupech předávání mezi členskými státy

1. ÚVOD

1.1 Souvislosti

Rámcové rozhodnutí Rady ze dne 13. června 2002 o evropském zatýkacím rozkazu a postupech předávání mezi členskými státy[1] (dále jen „rámcové rozhodnutí“) je prvním právním nástrojem EU pro spolupráci v trestních věcech na základě zásady vzájemného uznávání[2]. Rámcové rozhodnutí vytvořilo účinnější mechanismus, který má zaručit, že otevřené hranice nebudou zneužívány osobami, které se chtějí uniknout spravedlnosti, a přispívá k plnění cíle EU spočívajícího v rozvoji a zachování prostoru svobody, bezpečnosti a práva. Jedná se o široce využívaný nástroj justiční spolupráce v trestních věcech v EU. Podle statistických údajů za rok 2018[3] souhlasilo podle odhadu v průměru 54,5 % vyžádaných osob s předáním (ve srovnání s 62,96 % v roce 2017), přičemž postup předání trval průměrně 16,41 dne po zatčení. Průměrná doba předání u osob, které s předáním nesouhlasily, činí přibližně 45,12 dne. To je v příkrém rozporu se zdlouhavými postupy vydávání, které mezi členskými státy existovaly před přijetím rámcového rozhodnutí.

V únoru 2009 bylo rámcové rozhodnutí pozměněno rámcovým rozhodnutím Rady 2009/299/SVV o soudních jednáních v nepřítomnosti[4], kterým byl vložen jasný a společný důvod pro odmítnutí výkonu rozhodnutí vydaných v soudním jednání, kterého se dotyčná osoba nezúčastnila osobně[5]. Procesní práva osob zatčených na základě evropského zatýkacího rozkazu byla dále posílena šesti směrnicemi[6] o: právu na tlumočení a překlad[7]; právu na informace[8]; právu na přístup k obhájci[9]; posílení

---

[1] Úř. věst. L 190, 18.7.2002, s. 1.

[2] Program opatření k provedení zásady vzájemného uznávání soudních rozhodnutí ve věcech trestních, který je uveden v závěrech ze zasedání Evropské rady v Tampere a který Rada přijala dne 30. listopadu 2000, Úř. věst. C 12 E, 15.1.2001, s. 10: „Zásada vzájemného uznávání je založena na vzájemné důvěře rozvíjené společnými hodnotami členských států, pokud jde o úctu k lidské důstojnosti, svobodu, demokracii, rovnost, právní stát a lidská práva, tak aby měl každý orgán jistotu, že ostatní orgány uplatňují rovnocenné normy ochrany práv v rámci svých systémů trestního soudnictví.“

[3] https://e-justice.europa.eu/content_european_arrest_warrant-90-cs.do

[4] Rámcové rozhodnutí Rady 2009/299/SVV ze dne 26. února 2009, kterým se mění rámcová rozhodnutí 2002/584/SVV, 2005/214/SVV, 2006/783/SVV, 2008/909/SVV a 2008/947/SVV a kterým se posilují procesní práva osob a podporuje uplatňování zásady vzájemného uznávání rozhodnutí na rozhodnutí vydaná v soudním jednání, kterého se dotyčná osoba nezúčastnila osobně, Úř. věst. L 81, 27.3.2009, s. 24.

[5] Konsolidované znění: https://eur-lex.europa.eu/legal-content/CS/TXT/PDF/?uri=CELEX:52017XC1006(02)&from=DA, s. 45.

[6] Základ pro šest směrnic stanovilo usnesení Rady ze dne 30. listopadu 2009 o cestovní mapě pro posílení procesních práv podezřelých nebo obviněných osob v trestním řízení, Úř. věst. C 295, 4.12.2009, s. 1.

[7] Směrnice Evropského parlamentu a Rady 2010/64/EU ze dne 20. října 2010 o právu na tlumočení a překlad v trestním řízení, Úř. věst. L 280, 26.10.2010, s. 1; ZPRÁVA KOMISE EVROPSKÉMU PARLAMENTU A RADĚ o provádění směrnice Evropského parlamentu a Rady 2010/64/EU ze dne 20. října 2010 o právu na tlumočení a překlad v trestním řízení, COM(2018) 857 final: https://eur-lex.europa.eu/legal-content/CS/TXT/?uri=CELEX%3A52018DC0857.

[8] Směrnice Evropského parlamentu a Rady 2012/13/EU ze dne 22. května 2012 o právu na informace v trestním řízení, Úř. věst. L 142, 1.6.2012, s. 1. ZPRÁVA KOMISE EVROPSKÉMU PARLAMENTU A RADĚ o provádění směrnice Evropského parlamentu a Rady 2012/13/EU ze dne 22. května 2012 o právu na informace v trestním řízení, COM(2018) 858 final: https://eur-lex.europa.eu/legal-content/CS/TXT/?uri=CELEX%3A52018DC0858.

[9] Směrnice Evropského parlamentu a Rady 2013/48/EU ze dne 22. října 2013 o právu na přístup k obhájci v trestním řízení a řízení týkajícím se evropského zatýkacího rozkazu a o právu na informování třetí strany a právu na komunikaci s třetími osobami a konzulárními úřady v případě zbavení osobní svobody, Úř. věst.

některých aspektů presumpce neviny a práva být přítomen při řízení před soudem[10]; procesních zárukách pro děti[11] a právní pomoci[12].

Komise vydala tři zprávy o provádění rámcového rozhodnutí[13]. V roce 2008 zveřejnila Rada příručku o vydávání evropského zatýkacího rozkazu, aby pomohla odborníkům z praxe[14], a v roce 2010 ji revidovala[15]. Komise příručku aktualizovala v roce 2017[16]. V období od března 2006 do dubna 2009 bylo praktické uplatňování rámcového rozhodnutí předmětem vzájemného hodnocení mezi členskými státy a s Komisí jako pozorovatelem v rámci čtvrtého kola vzájemných hodnocení[17]. Některé aspekty rámcového rozhodnutí jsou v současné době předmětem nového vzájemného hodnocení v rámci devátého kola vzájemných hodnocení, v němž jsou posuzovány vybrané praktické a operativní aspekty evropského zatýkacího rozkazu[18].

Dne 27. února 2014 přijal Evropský parlament usnesení obsahující doporučení Komisi o přezkumu evropského zatýkacího rozkazu[19], přičemž navrhl zejména předběžnou kontrolu proporcionality; důvod pro povinné odmítnutí výkonu s ohledem na základní práva; právo na účinné prostředky nápravy a lepší definici trestných činů, na které by se měl uplatnit evropský zatýkací rozkaz. Komise ve své odpovědi Evropskému parlamentu

---

L 294, 6.11.2013, s. 1. ZPRÁVA KOMISE EVROPSKÉMU PARLAMENTU A RADĚ o provádění směrnice Evropského parlamentu a Rady 2013/48/EU ze dne 22. října 2013 o právu na přístup k obhájci v trestním řízení a řízení týkajícím se evropského zatýkacího rozkazu a o právu na informování třetí strany a právu na komunikaci s třetími osobami a konzulárními úřady v případě zbavení osobní svobody, COM(2019) 560 final:
https://eur-lex.europa.eu/legal-content/CS/TXT/?uri=CELEX%3A52019DC0560.

[10] Směrnice Evropského parlamentu a Rady (EU) 2016/343 ze dne 9. března 2016, kterou se posilují některé aspekty presumpce neviny a právo být přítomen při trestním řízení před soudem, Úř. věst. L 65, 11.3.2016, s. 1.

[11] Směrnice Evropského parlamentu a Rady (EU) 2016/800 ze dne 11. května 2016 o procesních zárukách pro děti, které jsou podezřelými a obviněnými osobami v trestním řízení, Úř. věst. L 132, 21.5.2016, s. 1.

[12] Směrnice Evropského parlamentu a Rady (EU) 2016/1919 ze dne 26. října 2016 o právní pomoci pro podezřelé nebo obviněné osoby v trestním řízení a pro osoby vyžádané v rámci řízení týkajícího se evropského zatýkacího rozkazu, Úř. věst. L 297, 4.11.2016, s. 1; oprava: Úř. věst. L 91, 5.4.2017, s. 40.

[13] ZPRÁVA KOMISE založená na článku 34 rámcového rozhodnutí Rady ze dne 13. června 2002 o evropském zatýkacím rozkazu a postupech předávání mezi členskými státy (revidované znění), KOM(2006) 8 v konečném znění:
https://eur-lex.europa.eu/legal-content/CS/TXT/?uri=CELEX%3A52006DC0008
ZPRÁVA KOMISE o provádění rámcového rozhodnutí Rady ze dne 13. června 2002 o evropském zatýkacím rozkazu a postupech předávání mezi členskými státy od roku 2005, KOM(2007) 407 v konečném znění:
https://eur-lex.europa.eu/legal-content/CS/TXT/?qid=1588746623870&uri=CELEX:52007DC0407 a
ZPRÁVA KOMISE EVROPSKÉMU PARLAMENTU A RADĚ o provádění rámcového rozhodnutí Rady ze dne 13. června 2002 o evropském zatýkacím rozkazu a postupech předávání mezi členskými státy, KOM(2011) 175 v konečném znění:
https://eur-lex.europa.eu/legal-content/CS/TXT/?qid=1588746744852&uri=CELEX:52011DC0175

[14] Konečné znění Evropské příručky k vydávání evropského zatýkacího rozkazu: https://data.consilium.europa.eu/doc/document/ST-8216-2008-REV-2/cs/pdf

[15] Revidované znění Evropské příručky k vydávání evropského zatýkacího rozkazu: https://data.consilium.europa.eu/doc/document/ST-17195-2010-REV-1/cs/pdf.

[16] Příručka k vydávání a výkonu evropského zatýkacího rozkazu, Úř. věst. C 335, 6.10.2017, s. 1:
https://eur-lex.europa.eu/legal-content/CS/TXT/PDF/?uri=CELEX:52017XC1006(02)&from=DA.

[17] Činnosti navazující na hodnotící zprávy o čtvrtém kole vzájemných hodnocení: praktické uplatňování evropského zatýkacího rozkazu a odpovídajících postupů předávání mezi členskými státy; https://data.consilium.europa.eu/doc/document/ST-15815-2011-INIT/en/pdf.

[18] Deváté kolo vzájemných hodnocení – rozsah hodnocení a odpovědi na dotazník: https://data.consilium.europa.eu/doc/document/ST-6333-2019-INIT/en/pdf.

[19] Usnesení Evropského parlamentu ze dne 27. února 2014 obsahující doporučení Komisi o přezkumu evropského zatýkacího rozkazu (2013/2109 (INL)), Úř. věst. C 285, 29.8.2017, s. 135.

vysvětlila, proč nepovažovala za vhodné revidovat rámcové rozhodnutí, a to buď samostatně, nebo společně s revizí jiných nástrojů vzájemného uznávání[20].

Omezení soudní kontroly ze strany Soudního dvora a donucovacích pravomocí Komise v oblasti policejní spolupráce a justiční spolupráce v trestních věcech byla odstraněna dne 1. prosince 2014, s koncem pětiletého přechodného období týkajícího se nástrojů bývalého třetího pilíře podle Protokolu č. 36 ke Smlouvě o fungování Evropské unie[21]. V důsledku toho vedl výklad rámcového rozhodnutí k trvalému nárůstu počtu žádostí o rozhodnutí o předběžné otázce podaných Soudnímu dvoru. Počet rozhodnutí o předběžné otázce týkajících se rámcového rozhodnutí se proto rychle zvýšil z celkového počtu 12 v roce 2014 na více než 50 do poloviny roku 2020.

1.2 Účel a hlavní prvky rámcového rozhodnutí

Rámcové rozhodnutí nahradilo tradiční systém vydávání jednodušším a rychlejším mechanismem předávání vyžádaných osob za účelem trestního stíhání nebo výkonu trestu odnětí svobody nebo ochranného opatření spojeného s odnětím osobní svobody. Je založeno na zásadě vzájemného uznávání. Soudní rozhodnutí vystavujícího členského státu musí být ve vykonávajícím členském státě uznáno bez dalších formalit, neexistují-li důvody pro odmítnutí výkonu.

Hlavní prvky rámcového rozhodnutí, které ho odlišují od režimů vydávání, jsou tyto:

- evropský zatýkací rozkaz je soudní rozhodnutí, které je vykonatelné v jiném členském státě na základě zásady vzájemného uznávání,
- důvody pro odmítnutí výkonu jsou omezené a jsou taxativně uvedeny v rámcovém rozhodnutí,
- u 32 kategorií trestných činů uvedených v čl. 2 odst. 2 rámcového rozhodnutí, jak je vymezuje vystavující členský stát, se neprovádí ověření oboustranné trestnosti, pokud je lze potrestat trestem odnětí svobody nebo ochranným opatřením spojeným s odnětím osobní svobody s horní hranicí sazby v délce nejméně tři roky,
- obecným pravidlem je předání vlastních státních příslušníků členského státu, s několika výjimkami. Tyto výjimky se týkají výkonu trestů odnětí svobody v „domovském“ členském státě dotyčné osoby a vztahují se rovněž na osoby s trvalým bydlištěm v daném členském státě. Hlavním důvodem těchto výjimek je podpora společenské rehabilitace vyžádané osoby,
- jsou stanoveny striktní lhůty pro vydání rozhodnutí o výkonu evropského zatýkacího rozkazu a pro předání vyžádané osoby,
- aby byly žádosti jednodušší a snadněji splnitelné, vycházejí z formuláře evropského zatýkacího rozkazu.

[20] Navazující dokument *Follow up to the European Parliament resolution with recommendations to the Commission on the review of the European arrest warrant, SP(2014) 447*: https://oeil.secure.europarl.europa.eu/oeil/popups/ficheprocedure.do?lang=en&reference=2013/2109(INL).
[21] Úř. věst. C 115, 9.5.2008, s. 322.

1.3 Cíl a rozsah zprávy

Tato zpráva posuzuje, jak bylo provedeno rámcové rozhodnutí ve znění rámcového rozhodnutí Rady 2009/299/SVV ve všech 27 členských státech, které jsou jím vázány[22]. Posouzení vychází primárně z analýzy vnitrostátních opatření provádějících rámcové rozhodnutí, která byla oznámena generálnímu sekretariátu Rady a Komisi v souladu s čl. 34 odst. 2 rámcového rozhodnutí.

Většina členských států své vnitrostátní právní předpisy, jimiž se provádí rámcové rozhodnutí, od poslední zprávy Komise z roku 2011 změnila[23]. Komise proto při přípravě této zprávy vzala v potaz doporučení Komise z předchozích zpráv i doporučení ze čtvrtého kola vzájemných hodnocení týkající se provedení (např. ohledně přiměřenosti vydaných evropských zatýkacích rozkazů[24]).

Podobně jako první zpráva Komise o provádění z roku 2005[25] obsahuje i tato zpráva posouzení jednotlivých ustanovení rámcového rozhodnutí. Zaměřuje se na vybraná ustanovení, která tvoří jádro rámcového rozhodnutí a jsou zásadní pro hladké fungování evropského zatýkacího rozkazu. Tato ustanovení se týkají zejména: určení příslušných justičních orgánů, definice a oblasti působnosti evropského zatýkacího rozkazu, základních práv a procesních práv vyžádané osoby, důvodů pro odmítnutí výkonu a ověření oboustranné trestnosti a lhůty pro přijetí rozhodnutí a předání vyžádané osoby.

2. OBECNÉ POSOUZENÍ

Ke dni zveřejnění této zprávy oznámily provedení rámcového rozhodnutí všechny členské státy[26].

Obecné posouzení ukazuje poměrně uspokojivou úroveň provádění rámcového rozhodnutí ve značném počtu členských států. Posouzení vnitrostátních prováděcích opatření však ukázalo také určité problematické otázky v oblasti dodržování předpisů v některých členských státech. Tyto nedostatky omezují účinnost evropského zatýkacího rozkazu, pokud nejsou napraveny. Proto Komise přijme veškerá vhodná opatření k zajištění souladu s rámcovým rozhodnutím v celé EU, včetně případného zahájení řízení o nesplnění povinnosti podle článku 258 Smlouvy o fungování Evropské unie.

---

[22] Rámcové rozhodnutí je závazné pro všech 27 členských států, včetně Dánska a Irska. Zpráva zahrnuje rovněž Spojené království, které je vázáno rámcovým rozhodnutím do konce přechodného období dne 31. prosince 2020.

[23] ZPRÁVA KOMISE EVROPSKÉMU PARLAMENTU A RADĚ o provádění rámcového rozhodnutí Rady ze dne 13. června 2002 o evropském zatýkacím rozkazu a postupech předávání mezi členskými státy, KOM(2011) 175 v konečném znění: https://eur-lex.europa.eu/legal-content/CS/TXT/?qid=1588746744852&uri=CELEX:52011DC0175

[24] V některých členských státech bylo možné pozorovat sestupný trend, pokud jde o počet vydaných evropských zatýkacích rozkazů, a to na základě statistik poskytovaných členskými státy: https://e-justice.europa.eu/content_european_arrest_warrant-90-cs.do

[25] ZPRÁVA KOMISE založená na článku 34 rámcového rozhodnutí Rady ze dne 13. června 2002 o evropském zatýkacím rozkazu a postupech předávání mezi členskými státy (revidované znění), KOM(2006) 8 v konečném znění: https://eur-lex.europa.eu/legal-content/CS/TXT/?uri=CELEX%3A52006DC0008

[26] Podle čl. 34 odst. 1 rámcového rozhodnutí musely členské státy provést rámcové rozhodnutí ve vnitrostátním právu do 31. prosince 2003. V případě členských států, které k EU přistoupily později (v letech 2004, 2007 a 2013), je rozhodným datem pro provedení směrnice datum přistoupení. Více než polovina členských států dodržela lhůty pro provedení.

Od zveřejnění této poslední zprávy o provádění zorganizovala Komise pět odborných zasedání s členskými státy s cílem podpořit je při praktickém provádění rámcového rozhodnutí[27].

V březnu 2020 byla zřízena koordinační skupina pro evropský zatýkací rozkaz. Účelem této koordinační skupiny je podpořit rychlou výměnu informací a spolupráci mezi různými aktéry zapojenými do fungování rámcového rozhodnutí, tj. aplikujícími odborníky a tvůrci politik z členských států, Eurojustem, EJS, generálním sekretariátem Rady a Komisí. Výměny informací v rámci skupiny by měly vést k jednotnějšímu uplatňování rámcového rozhodnutí.

3. KONKRÉTNÍ POSUZOVANÉ BODY

3.1 Příslušné justiční orgány a ústřední orgány (články 6 a 7)

V souladu s článkem 6 oznámily všechny členské státy generálnímu sekretariátu Rady justiční orgány, které jsou příslušné pro vydání a výkon evropského zatýkacího rozkazu. Obecně se jedná o justiční orgány příslušné k vyšetřování a projednávání trestních věcí.

3.1.1 *Vystavující justiční orgány (čl. 6 odst. 1)*

Soudní dvůr rozhodl, že pojem „justiční orgán“ uvedený v čl. 6 odst. 1 rámcového rozhodnutí není omezen pouze na soudce nebo soudy členského státu, ale je třeba jej chápat šířeji, včetně orgánů podílejících se na výkonu trestního soudnictví v tomto členském státě. Vystavujícími justičními orgány proto mohou být i státní zastupitelství, pokud nejsou vystavena riziku, že při přijímání rozhodnutí o vydání evropského zatýkacího rozkazu budou přímo či nepřímo podléhat individuálním příkazům nebo pokynům ze strany výkonné moci, jako např. ministra spravedlnosti[28]. Soudní dvůr mimoto objasnil, že pojem „justiční orgán“ nemůže být vykládán tak, že zahrnuje rovněž policejní orgán[29] nebo orgán výkonné moci členského státu, jako je ministerstvo spravedlnosti[30].

S ohledem na možnost výkonné moci vydávat pokyny svým státním zástupcům[31] určil malý počet členských států nedávno soudy nebo soudce jako příslušné vystavující orgány, aby vyhověly rozsudku ve spojených věcech OG, C-508/18 a PI, C-82/19 PPU[32] a rozsudku ve věci PF, C-509/18[33].

---

[27] Dne 1. dubna 2014, 20. listopadu 2014, 7. července 2016, 17. října 2017 a 7. května 2019.

[28] Viz rozsudky Soudního dvora ze dne 27. května 2019 ve spojených věcech OG a PI, C-508/18 a C-82/19 PPU, ECLI:EU:C:2019:456 a ve věci PF, C-509/18, ECLI:EU:C:2019:457; rozsudky Soudního dvora ze dne 12. prosince 2019 ve spojených věcech JR a YC, C-566/19 PPU a C-626/19 PPU, ECLI:EU:C:2019:1077, ve věci XD, C-625/19 PPU, ECLI:EU:C:2019:1078 a ve věci ZB, C-627/19 PPU, ECLI:EU:C:2019:1079.

[29] Viz rozsudek Soudního dvora ze dne 10. listopadu 2016 ve věci Poltorak, C-452/16 PPU, ECLI:EU:C:2016:858.

[30] Viz rozsudek Soudního dvora ze dne 10. listopadu 2016 ve věci Kovalkovas, C-477/16 PPU, ECLI:EU:C:2016:861.

[31] Srovnávací přehled EU o soudnictví za rok 2019: https://ec.europa.eu/info/sites/info/files/justice_scoreboard_2019_en.pdf, s. 51–52.

[32] Viz rozsudek Soudního dvora ze dne 27. května 2019 ve spojených věcech OG a PI, C-508/18 a C-82/19 PPU, ECLI:EU:C:2019:456.

[33] Viz rozsudek Soudního dvora ze dne 27. května 2019 ve věci PF, C-509/18, ECLI:EU:C:2019:457.

V současné době jsou v polovině členských států k vydávání evropského zatýkacího příkazu příslušné pouze soudy nebo soudci. V několika málo členských státech je vydávání evropského zatýkacího rozkazu zcela na státních zastupitelstvích. Několik členských států určilo jako vystavující orgány soudy i státní zastupitelství. Některé z těchto členských států mimoto určily různé orgány v závislosti na fázi trestního řízení (např. před podáním obžaloby a po podání obžaloby nebo před zahájením soudního řízení a během soudního řízení) nebo na účelu evropského zatýkacího rozkazu (stíhání nebo výkon trestu). V jednom členském státě soud schvaluje návrh státního zastupitelství na vydání evropského zatýkacího rozkazu[34]. Jeden členský stát určil jako příslušné orgány státní zastupitelství a agenturu pro trestní sankce. Malý počet členských států jmenoval jeden specializovaný orgán (např. nejvyšší státní zastupitelství).

3.1.2 *Vykonávající justiční orgány (čl. 6 odst. 2)*

Jako příslušné vykonávající orgány určila velká většina členských států soudy (např. odvolací soudy; okresní soudy; nejvyšší soudy) nebo soudce. Například jeden členský stát určil pro evropské zatýkací rozkazy týkající se nezletilých osob specializovaného soudce pro mladistvé; jiný členský stát určil dva různé subjekty v závislosti na skutečnosti, zda osoba s předáním souhlasí, či nikoliv. Několik členských států určilo státní zastupitelství. Malý počet členských států určil jak soudy, tak i státní zastupitelství. Některé členské státy jmenovaly jeden specializovaný orgán (např. nejvyšší státní zastupitelství nebo vrchní soud).

3.1.3 *Ústřední orgány (článek 7)*

V článku 7 se stanoví, že členské státy mohou určit jeden nebo více ústředních orgánů, které budou příslušným justičním orgánům nápomocny při správním doručení a převzetí evropských zatýkacích rozkazů a jiném souvisejícím úředním písemném styku.

Ústřední orgán v souladu s čl. 7 odst. 1 určil značný počet členských států. Ve většině případů se jednalo o ministerstvo spravedlnosti. Malý počet členských států určil několik ústředních orgánů (např. tři ústřední orgány: kromě ministerstva spravedlnosti také nejvyššího státního zástupce a policejní prezidium, spolkové ministerstvo vnitra a Spolkový kriminální úřad).

Několik málo členských států udělilo určeným ústředním orgánům další pravomoci, které nejsou v čl. 7 odst. 2 povoleny (ústřední orgány jsou např. odpovědné za předběžné potvrzení příchozích evropských zatýkacích rozkazů, nebo ústřední orgán může za určitých podmínek výkon rozhodnutí o předání odložit).

3.2 Jazykový režim (čl. 8 odst. 2)

Podle čl. 8 odst. 2 musí být evropský zatýkací rozkaz příslušnými vystavujícími orgány přeložen do úředního jazyka nebo jednoho z úředních jazyků vykonávajícího členského státu. Členské státy mohou prohlásit, že přijímají překlad do jednoho nebo více jiných úředních jazyků EU.

Více než polovina členských států uložila prohlášení, v němž se uvádí, že přijímají evropské zatýkací rozkazy v jiných úředních jazycích, než je jejich vlastní (obvykle

[34] Viz rozsudek Soudního dvora ze dne 9. října 2019 ve věci NJ, C-489/19 PPU, ECLI:EU:C:2019:849.

angličtina)[35]. Malý počet členských států podmínil své prohlášení vzájemným závazkem ostatních členských států. Několik málo členských států zavedlo preferenční jazykový režim pro příchozí evropské zatýkací rozkazy z některých sousedních členských států.

3.3 Definice evropského zatýkacího rozkazu a povinnost ctít základní práva a obecné právní zásady (článek 1)

3.3.1 *Definice (čl. 1 odst. 1)*

Všechny členské státy provedly ustanovení čl. 1 odst. 1 rámcového rozhodnutí a definovaly evropský zatýkací rozkaz jako soudní rozhodnutí[36], které vydal některý členský stát proto, aby jiný členský stát zatkl a předal vyžádanou osobu za účelem trestního stíhání nebo výkonu trestu odnětí svobody nebo ochranného opatření spojeného s odnětím osobní svobody.

Většina členských států výslovně odkazuje na evropský zatýkací rozkaz jako na soudní rozhodnutí a téměř všechny členské státy výslovně stanovily, že evropský zatýkací rozkaz musí být uplatněn za účelem trestního stíhání nebo výkonu trestu odnětí svobody nebo ochranného opatření spojeného s odnětím osobní svobody. Pokud se však jedná o evropské zatýkací rozkazy za účelem trestního stíhání, několik členských států se od rámcového rozhodnutí odchýlilo a za účelem trestního stíhání uplatňuje užší přístup, neboť se vyžaduje, aby byl evropský zatýkací rozkaz „připraven k soudnímu projednání“[37]. Všechny členské státy odkazují na „trest odnětí svobody“; malý počet však neuvádí výslovný odkaz na „ochranné opatření spojené s odnětím osobní svobody“.

3.3.2 *Povinnost ctít základní práva a obecné právní zásady (čl. 1 odst. 3 a 10., 12. a 13. bod odůvodnění)*

V čl. 1 odst. 3 je stanoveno, že rámcovým rozhodnutím není dotčena povinnost ctít základní práva a obecné právní zásady zakotvené v článku 6 Smlouvy o Evropské unii[38]. Článek 6 Smlouvy o Evropské unii odkazuje na Listinu základních práv Evropské unie[39], Evropskou úmluvu o ochraně lidských práv a základních svobod[40] a ústavní tradice společné členským státům.

V 10. bodě odůvodnění je upřesněno, že mechanismus evropského zatýkacího rozkazu je založen na vysoké úrovni důvěry mezi členskými státy. Jeho provádění může být pozastaveno pouze v případě závažného a trvajícího porušování zásad stanovených v článku 2 Smlouvy o Evropské unii[41] členskými státy v případě, že toto porušování

[35] Příručka k vydávání a výkonu evropského zatýkacího rozkazu, Úř. věst. C 335, 6.10.2017, s. 1, https://eur-lex.europa.eu/legal-content/CS/TXT/PDF/?uri=CELEX:52017XC1006(02)&from=DA, s. 74

[36] Viz rozsudky Soudního dvora ze dne 10. listopadu 2016 ve věci Poltorak, C-452/16 PPU, ECLI:EU:C:2016:858; ve věci Kovalkovas, C-477/16 PPU, ECLI:EU:C:2016:861 a rozsudek Soudního dvora ze dne 9. října 2019 ve věci NJ, C-489/19 PPU, ECLI:EU:C:2019:849.

[37] Připravenost k soudnímu projednání znamená, že bylo rozhodnuto o obvinění dotyčné osoby a o projednání trestného činu u soudu.

[38] Úř. věst. C 326, 26.10.2012, s. 13.

[39] Úř. věst. C 326, 26.10.2012, s. 391.

[40] Úmluva o ochraně lidských práv a základních svobod ze dne 4. listopadu 1950 (ETS č. 5).

[41] Před změnami Smlouvy o Evropské unii: čl. 6 odst. 1.

Evropská rada zjistila podle čl. 7 odst. 2 Smlouvy o Evropské unii[42] s důsledky stanovenými v čl. 7 odst. 3[43] Smlouvy o Evropské unii[44].

V 12. bodě odůvodnění se uvádí, že žádné ustanovení rámcového rozhodnutí nelze vykládat tak, že zakazuje odmítnout předání osoby, na kterou byl vydán evropský zatýkací rozkaz, existují-li na základě objektivních skutečností důvody domnívat se, že uvedený zatýkací rozkaz byl vydán za účelem stíhání nebo potrestání této osoby na základě jejího pohlaví, rasy, náboženství, etnického původu, státní příslušnosti, jazyka, politického přesvědčení nebo sexuální orientace nebo že by postavení této osoby mohlo být pro některý z těchto důvodů zhoršeno. V 12. bodě odůvodnění se rovněž uvádí, že rámcové rozhodnutí nebrání členskému státu v tom, aby uplatňoval své ústavní zásady týkající se práva na spravedlivý proces, svobody sdružování, svobody tisku a svobody projevu v jiných sdělovacích prostředcích.

V 13. bodě odůvodnění se odráží článek 4 a čl. 19 odst. 2 Listiny základních práv Evropské unie, v nichž se uvádí, že nikdo nesmí být odsunut, vyhoštěn ani vydán do státu, ve kterém existuje vážné nebezpečí, že by mohl být vystaven trestu smrti, mučení nebo jinému nelidskému nebo ponižujícímu zacházení nebo trestu[45].

Tato ustanovení se vztahují na členské státy, které jednají jako vystavující členský stát i jako vykonávající členský stát[46].

Velká většina členských států výslovně provedla povinnost ctít základní práva a obecné právní zásady, některé z nich obecně, jiné se zvláštním odkazem na práva uvedená v 12. a 13. bodě odůvodnění. Například některá vnitrostátní prováděcí opatření obecně odkazují na smlouvy o lidských právech a základních svobodách[47] a/nebo na článek 6 Smlouvy o Evropské unii. Několik málo členských států provedlo ustanovení čl. 1 odst. 3 rámcového rozhodnutí odkazem pouze na Evropskou úmluvu o ochraně lidských práv a základních svobod, přičemž vynechalo odkaz na Listinu základních práv Evropské unie.

Některé členské státy odkazují rovněž na ústavy jednotlivých států. Odkaz na ústavy jednotlivých států však může jít nad rámec ustanovení čl. 1 odst. 3 rámcového rozhodnutí, zejména vzhledem k tomu, že článek 6 Smlouvy o Evropské unii odkazuje pouze na ústavní zásady, které jsou společné členským státům. Podle judikatury

[42] Před změnami Smlouvy o Evropské unii: čl. 7 odst. 1.
[43] Před změnami Smlouvy o Evropské unii: čl. 7 odst. 2.
[44] Viz rozsudek Soudního dvora ze dne 25. července 2018 ve věci LM, C-216/18 PPU, ECLI:EU:C:2018:586.
[45] Viz rozsudek Soudního dvora ze dne 5. dubna 2016 ve spojených věcech Aranyosi a Căldăraru, C-404/15 a C-659/15 PPU, ECLI:EU:C:2016:198, bod 104; rozsudek Soudního dvora ze dne 6. září 2016 ve věci Petruhhin, C-182/15, ECLI:EU:C:2016:630, bod 60; usnesení Soudního dvora ze dne 6. září 2017 ve věci Schotthöfer & Steiner v. Adelsmayr, C-473/15, ECLI:EU:C:2017:633, bod 27; rozsudek Soudního dvora ze dne 25. července 2018 ve věci ML, C-220/18 PPU, ECLI:EU:C:2018:589; rozsudek Soudního dvora ze dne 15. října 2019 ve věci Dorobantu, C-128/18, ECLI:EU:C:2019:857, a rozsudek Soudního dvora ze dne 2. dubna 2020 ve věci IN, C-897/19 PPU, ECLI:EU:C:2020:262, body 63 až 68.
[46] Viz rozsudek Soudního dvora ze dne 29. ledna 2013 ve věci Radu, C-396/11, ECLI:EU:C:2013:39, body 39 až 43; rozsudek Soudního dvora ze dne 16. července 2015 ve věci Lanigan, C-237/15 PPU, ECLI:EU:C:2015:474, body 53 a 54, a rozsudek Soudního dvora ze dne 6. prosince 2018 ve věci IK, C-551/18 PPU, ECLI:EU:C:2018:991, body 66 a 67.
[47] Např. Evropská úmluva o ochraně lidských práv a základních svobod; Úmluva proti mučení a jinému krutému, nelidskému či ponižujícímu zacházení nebo trestání ze dne 10. prosince 1984; Mezinárodní pakt o občanských a politických právech ze dne 16. prosince 1966; Úmluva o právním postavení uprchlíků ze dne 28. července 1951.

Soudního dvora nemohou členské státy požadovat od jiného členského státu vyšší úroveň vnitrostátní ochrany základních práv, než je úroveň stanovená právem EU[48].

Malý počet členských států ve svých prováděcích předpisech mimoto výslovně nezmiňuje základní práva a obecné právní zásady, neboť jejich ústavní zákony je zavazují dodržovat základní práva a obecné právní zásady.

Třebaže rámcové rozhodnutí neobsahuje odpovídající ustanovení, většina členských států výslovně stanoví důvod pro povinné odmítnutí výkonu založený na porušování základních práv nebo na porušování práv uvedených v 12. a 13. bodě odůvodnění (např. rasa, státní příslušnost, náboženství nebo politické přesvědčení).

3.4 Vydání evropského zatýkacího rozkazu (čl. 2 odst. 1 a čl. 8 odst. 1)

3.4.1 *Oblast působnosti a podmínky vydání evropského zatýkacího rozkazu (čl. 2 odst. 1)*

Evropský zatýkací rozkaz je možné vydat v případech jednání, které lze podle práva vystavujícího členského státu potrestat trestem odnětí svobody nebo ochranným opatřením spojeným s odnětím osobní svobody s horní hranicí sazby v délce nejméně dvanácti měsíců, nebo byl-li již rozsudkem uložen trest nebo nařízeno ochranné opatření, v případě trestu nebo ochranného opatření v délce nejméně čtyř měsíců.

Toto ustanovení provedla většina členských států odpovídajícím způsobem. Malý počet členských států však svým příslušným vystavujícím justičním orgánům výslovně neudělil posuzovací pravomoc, aby mohly přezkoumat, zda je s ohledem na konkrétní okolnosti daného případu přiměřené vydat evropský zatýkací rozkaz[49].

Několik málo členských států stanovilo užší oblast působnosti k zajištění přiměřenosti[50] evropských zatýkacích rozkazů, které mohou vydávat jejich justiční orgány (např. zavedení vyšší hranice sazby; požadavek, aby bylo dosud třeba vykonat trest v délce čtyř měsíců, nebo požadavek, aby byl evropský zatýkací rozkaz v zájmu spravedlnosti).

Rámcové rozhodnutí nezmiňuje předání za trestné činy, za něž lze uložit nižší trest, než je hranice stanovená v čl. 2 odst. 1, pokud se jedná o průvodní trestné činy spojené s hlavními trestnými činy, jež tuto hranici splňují[51]. V praxi se některé členské státy rozhodly umožnit předávání i v takových případech, zatímco jiné nikoli[52].

Některé členské státy mimoto výslovně upravily oblast působnosti v souladu s rámcovým rozhodnutím Rady 2009/829/SVV o opatřeních dohledu jakožto alternativy zajišťovací

---

[48] Viz rozsudek Soudního dvora ze dne 26. února 2013 ve věci Melloni, C-399/11, ECLI:EU:C:2013:107, bod 63, a rozsudek Soudního dvora ze dne 15. října 2019 ve věci Dorobantu, C-128/18, ECLI:EU:C:2019:857, bod 79.

49 Viz rozsudek Soudního dvora ze dne 27. května 2019 ve spojených věcech OG a PI, C-508/18 a C-82/19 PPU, ECLI:EU:C:2019:456, body 71 a 5.

[50] ZPRÁVA KOMISE EVROPSKÉMU PARLAMENTU A RADĚ o provádění rámcového rozhodnutí Rady ze dne 13. června 2002, https://eur-lex.europa.eu/legal-content/CS/TXT/PDF/?uri=CELEX:52011DC0175&from=EN, s. 7

[51] Evropská úmluva o vydávání ze dne 13. prosince 1957 (ETS č. 24) obsahuje ustanovení týkající se průvodních trestných činů.

[52] Příručka k vydávání a výkonu evropského zatýkacího rozkazu, Úř. věst. C 335, 6.10.2017, s. 1, https://eur-lex.europa.eu/legal-content/CS/TXT/PDF/?uri=CELEX:52017XC1006(02)&from=DA, s. 82.

vazby[53], v důsledku čehož lze vydat evropský zatýkací rozkaz i tehdy, pokud nebyla dodržena hranice sazby v délce dvanácti měsíců, jestliže došlo k porušení opatření dohledu.

3.4.2 *Požadavky na obsah evropského zatýkacího rozkazu a první úroveň soudní ochrany (čl. 8 odst. 1)*

V čl. 8 odst. 1 rámcového rozhodnutí jsou stanoveny požadavky týkající se obsahu evropského zatýkacího rozkazu[54]. To zahrnuje zejména:

- údaj o tom, zda existuje vykonatelný rozsudek[55] (jako je vnitrostátní zatýkací rozkaz), který se liší od evropského zatýkacího rozkazu, aby byla zaručena první úroveň soudní ochrany[56],
- povahu a právní kvalifikaci trestného činu,
- popis okolností, za kterých byl trestný čin spáchán, včetně doby, místa a míry účasti vyžádané osoby na trestném činu, a uložený trest[57].

Téměř všechny členské státy provedly ustanovení čl. 8 odst. 1 rámcového rozhodnutí úplně a odpovídajícím způsobem s poměrně vysokým počtem doslovných provedení ustanovení čl. 8 odst. 1. Jeden členský stát stanoví, že k evropskému zatýkacímu rozkazu musí být přiloženy další doklady (např. kopie příslušných ustanovení; zpráva o skutečnostech, na nichž se evropský zatýkací rozkaz zakládá; informace o zdrojích důkazů).

3.5 Přímé kontakty mezi vystavujícím justičním orgánem a vykonávajícím justičním orgánem (čl. 10 odst. 5 a čl. 15 odst. 2)

V čl. 10 odst. 5 se stanoví, že veškeré obtíže týkající se doručení nebo pravosti dokumentu potřebného pro výkon evropského zatýkacího rozkazu se projednají přímo mezi dotyčnými justičními orgány nebo popřípadě prostřednictvím ústředních orgánů členských států (viz oddíl 3.1). Více než polovina členských států provedla ustanovení čl. 10 odst. 5 správně; v některých členských státech však příslušná ustanovení nemohla být určena a malý počet členských států je provedl pouze částečně (výslovně se zabýval např. pouze pravostí, nikoli však otázkami doručení).

---

[53] Rámcové rozhodnutí Rady 2009/829/SVV ze dne 23. října 2009 o uplatnění zásady vzájemného uznávání na rozhodnutí o opatřeních dohledu jakožto alternativy zajišťovací vazby mezi členskými státy Evropské unie, Úř. věst. L 294, 11.11.2009, s. 20.

[54] Viz rozsudek Soudního dvora ze dne 1. prosince 2008 ve věci Leymann a Pustovarov, C-388/08 PPU, ECLI:EU:C:2008:669, body 52 a 53, a rozsudek Soudního dvora ze dne 23. ledna 2018 ve věci Piotrowski, C-367/16, EU:C:2018:27, body 57 až 59.

[55] Viz rozsudek Soudního dvora ze dne 1. června 2016 ve věci Bob-Dogi, C-241/15, ECLI:EU:C:2016:385, body 54 a 58, a rozsudek ze dne 10. listopadu 2016 ve věci Özçelik, C-453/16 PPU, ECLI:EU:C:2016:860, body 33 až 37.

[56] Viz rozsudek Soudního dvora ze dne 1. června 2016 ve věci Bob-Dogi, C-241/15, ECLI:EU:C:2016:385, body 55 a 56; rozsudek Soudního dvora ze dne 27. května 2019 ve spojených věcech OG a PI, C-508/18 a C-82/19 PPU, ECLI:EU:C:2019:456, body 66 a 67, a rozsudek Soudního dvora ze dne 27. května 2019 ve věci PF, C-509/18, ECLI:EU:C:2019:457, body 44 a 45.

[57] Viz rozsudek Soudního dvora ze dne 1. prosince 2008 ve věci Leymann a Pustovarov, C-388/08 PPU, ECLI:EU:C:2008:669, bod 52; rozsudek Soudního dvora ze dne 6. prosince 2018 ve věci IK, C-551/18 PPU, ECLI:EU:C:2018:991, a rozsudek Soudního dvora ze dne 3. března 2020 ve věci X, C-717/18, ECLI:EU:C:2020:142, bod 37.

V čl. 15 odst. 2 je uvedeno, že považuje-li vykonávající justiční orgán informace, které mu sdělil vystavující členský stát, za nedostatečné pro to, aby mohl rozhodnout o předání, požádá o neprodlené poskytnutí potřebných doplňujících informací[58]. Jedná se zejména o články 3 až 5 (důvody pro odmítnutí výkonu, viz oddíl 3.8, a záruky, viz oddíl 3.9) a článek 8 (obsah, viz bod? 3.4.2) rámcového rozhodnutí[59]. Vykonávající justiční orgán může stanovit lhůtu, ve které mají být tyto informace dodány, přičemž vezme v úvahu nutnost dodržet lhůty stanovené v článku 17 (viz oddíl 3.13). Vysoký počet členských států provedl toto ustanovení odpovídajícím způsobem. Některé členské státy výslovně neodkazují na prvek bezodkladnosti, upřesňují však, že musí být stanoveny lhůty. Jeden členský stát provedl toto ustanovení jako nepovinné. Ve dvou členských státech však nemohla být příslušná ustanovení určena.

3.6 Výkon evropského zatýkacího rozkazu (čl. 1 odst. 2)

Vykonávající justiční orgán má obecnou povinnost vykonat evropský zatýkací rozkaz na základě zásady vzájemného uznávání a v souladu s ustanoveními rámcového rozhodnutí (čl. 1 odst. 2)[60].

Méně než polovina členských států uvedla ve svých právních předpisech výslovný odkaz na zásadu vzájemného uznávání. Dva členské státy se na tuto zásadu odvolávají v právně nevynutitelných předpisech. Několik členských států místo toho odkázalo na zásadu vzájemnosti. V některých jiných členských státech nebylo možno určit konkrétní prováděcí předpisy. V případech, kdy ve vnitrostátních právních předpisech, jimiž se provádí rámcové rozhodnutí, není zásada vzájemného uznávání výslovně uvedena, lze toto odvodit ze struktury prováděcích právních předpisů. Nicméně provedení důvodů pro odmítnutí výkonu naznačuje, že ve značném počtu členských států není zásada vzájemného uznávání plně dodržována (viz oddíl 3.8).

3.7 Oboustranná trestnost (čl. 2 odst. 2 a 4)

3.7.1 *Seznam 32 trestných činů, které jsou důvodem pro předání bez ověření oboustranné trestnosti (čl. 2 odst. 2)*

V čl. 2 odst. 2 je uveden seznam 32 kategorií trestných činů, jež jsou důvodem pro předání bez ověření oboustranné trestnosti, za podmínky, že se jedná o trestné činy, které lze ve vystavujícím členském státě potrestat trestem odnětí svobody nebo ochranným

[58] Viz rozsudek Soudního dvora ze dne 5. dubna 2016 ve spojených věcech Aranyosi a Căldăraru, C-404/15 a C-659/15 PPU, ECLI:EU:C:2016:198, body 95 a 96; rozsudek Soudního dvora ze dne 1. června 2016 ve věci Bob-Dogi, C-241/15, ECLI:EU:C:2016:385, bod 65; rozsudek Soudního dvora ze dne 23. ledna 2018 ve věci Piotrowski, C-367/16, EU:C:2018:27, body 60 a 61; rozsudek Soudního dvora ze dne 25. července 2018 ve věci IK, C-220/18 PPU, ECLI:EU:C:2018:589, bod 63, a rozsudek Soudního dvora ze dne 15. října 2019 ve věci Dorobantu, C-128/18, ECLI:EU:C:2019:857, bod 67.

[59] Viz rozsudek Soudního dvora ze dne 22. prosince 2017 ve věci Ardic, C-571/17 PPU, ECLI:EU:C:2017:1026, bod 91.

[60] Viz rozsudek Soudního dvora ze dne 26. února 2013 ve věci Melloni, C-399/11, ECLI:EU:C:2013:107, bod 36; rozsudek Soudního dvora ze dne 30. května 2013 ve věci Jeremy F, C-168/13, ECLI:EU:C:2013:358, bod 34, a rozsudek Soudního dvora ze dne 5. dubna 2016 ve spojených věcech Aranyosi a Căldăraru, C-404/15 a C-659/15 PPU, bod 79.

opatřením spojeným s odnětím osobní svobody s horní hranicí sazby v délce nejméně tři roky a které jsou vymezeny právem tohoto členského státu[61].

Na základě článku 83 Smlouvy o fungování Evropské unie byly některé kategorie z 32 trestných činů do určité míry harmonizovány na úrovni EU[62].

Většina členských států provedla ustanovení čl. 2 odst. 2 doslovně. Několik málo členských států vložilo přímý odkaz na čl. 2 odst. 2 do svých vnitrostátních právních předpisů. Dva členské státy však zavedly podstatné změny, které mají vliv na seznam 32 trestných činů (např. zúžení oblasti působnosti některých kategorií nebo neprovedení všech kategorií). Pár členských států navíc stanoví ověření oboustranné trestnosti ve věcech týkajících se jejich vlastních státních příslušníků. Jeden členský stát stanoví, že by vykonávající členský stát neměl při posuzování hranice sazby v délce nejméně tří let zohlednit přitěžující okolnosti.

3.7.2 *Ověření oboustranné trestnosti (čl. 2 odst. 4)*

Vykonávající justiční orgán může ověřit oboustrannou trestnost u trestných činů, které nejsou uvedeny na seznamu 32 trestných činů, nebo u trestných činů uvedených na seznamu, u nichž však není splněna horní hranice sazby v délce nejméně tří let[63]. Předání může být tudíž podmíněno tím, že jednání, kvůli kterému byl vydán evropský zatýkací rozkaz, představuje trestný čin podle práva vykonávajícího členského státu, nezávisle na znacích skutkové podstaty nebo popisu trestného činu[64] (čl. 2 odst. 4). Všechny členské státy provedly ustanovení čl. 2 odst. 4 rámcového rozhodnutí. V malém počtu členských států však nemohla být určena související ustanovení týkající se neexistence oboustranné trestnosti jako důvodu pro odmítnutí výkonu (viz oddíl 3.8.2).

Většina členských států neprovedla výslovně ustanovení, podle něhož musí být ověření oboustranné trestnosti provedeno s ohledem na odpovídající trestný čin podle práva vykonávajícího členského státu „nezávisle na znacích skutkové podstaty nebo na popisu trestného činu“.

Malý počet členských států navíc stanovil dodatečné podmínky (např. požadavek, aby bylo možno trestný čin podléhající ověření oboustranné trestnosti potrestat odnětím svobody na dobu dvanácti měsíců jak ve vystavujícím, tak i vykonávajícím členském státě[65]; nebo požadavek na kvalifikaci jako přečin nebo závažný trestný čin práva vykonávajícího členského státu; nebo vyloučení přitěžujících okolností při zohlednění

[61] Viz rozsudek Soudního dvora ze dne 3. května 2007 ve věci Advocaten voor de Wereld, C-303/05, ECLI:EU:C:2007:261, body 48 až 60, a rozsudek Soudního dvora ze dne 3. března 2020 ve věci X, C-717/18, ECLI:EU:C:2020:142, body 36 až 39.

[62] Např.: **finanční kriminalita**: směrnice Evropského parlamentu a Rady 2014/62/EU ze dne 15. května 2014 o trestněprávní ochraně eura a jiných měn proti padělání, kterou se nahrazuje rámcové rozhodnutí Rady 2000/383/SVV, Úř. věst. L 151, 21.5.2014, s. 1; **terorismus**: směrnice Evropského parlamentu a Rady (EU) 2017/541 ze dne 15. března 2017 o boji proti terorismu, kterou se nahrazuje rámcové rozhodnutí Rady 2002/475/SVV a mění rozhodnutí Rady 2005/671/SVV, Úř. věst. L 88, 31.3.2017, s. 6; **kyberkriminalita**: směrnice Evropského parlamentu a Rady 2013/40/EU ze dne 12. srpna 2013 o útocích na informační systémy a nahrazení rámcového rozhodnutí Rady 2005/222/SVV, Úř. věst. L 218, 14.8.2013, s. 8, **a obchodování s lidmi**: směrnice Evropského parlamentu a Rady 2011/36/EU ze dne 5. dubna 2011 o prevenci obchodování s lidmi, boji proti němu a o ochraně obětí, kterou se nahrazuje rámcové rozhodnutí Rady 2002/629/SVV, Úř. věst. L 101, 15.4.2011, s. 1.

[63] Viz rozsudek Soudního dvora ze dne 3. března 2020 ve věci X, C-717/18, ECLI:EU:C:2020:142, bod 42.

[64] Viz rozsudek Soudního dvora ze dne 11. ledna 2017 ve věci Grundza, C-289/15, ECLI:EU:C:2017:4, body 35, 38 a 49.

[65] Viz usnesení Soudního dvora ze dne 25. září 2015 ve věci A, C-463/15, ECLI:EU:C:2015:634.

hranice sazby v délce nejméně dvanácti měsíců; nebo uložení požadavku, aby bylo dosud třeba vykonat trest v délce čtyř měsíců, který se vztahuje na evropský zatýkací rozkaz pro účely výkonu rozhodnutí).

3.8 Důvody pro odmítnutí výkonu (články 3, 4 a 4a)

Obecná povinnost vykonat evropský zatýkací rozkaz, která je zakotvena v čl. 1 odst. 2, je omezena důvody pro povinné a možné odmítnutí výkonu evropského zatýkacího rozkazu (články 3, 4 a 4a rámcového rozhodnutí). Tyto důvody jsou stanoveny taxativně[66]. Pokud jde o důvody pro možné odmítnutí výkonu, vykonávající justiční orgán může uplatnit pouze důvody, které jsou provedeny ve vnitrostátním právu[67]. Navíc odmítnutí výkonu evropského zatýkacího rozkazu má být výjimkou, kterou je třeba vykládat striktně[68].

Z posouzení však vyplývá, že více než polovina členských států stanovila dodatečné důvody pro odmítnutí výkonu (např. na základě základních práv (viz oddíl 3.3.2), politických trestných činů, zásady proporcionality, dodatečné hranice trestní sazby ve vykonávajícím členském státě (viz oddíl 3.7.2.), požadavku na připravenost k soudnímu projednání (viz oddíl 3.3.1) nebo důkazu viny, pokud vyžádaná osoba nesouhlasí, ohrožení bezpečnosti, veřejného pořádku nebo jiných důležitých zájmů vykonávajícího členského státu).

Některé členské státy mimoto stanovily další požadavky a omezení týkající se vlastních státních příslušníků (např. ověření oboustranné trestnosti u vlastních státních příslušníků).

3.8.1 *Důvody pro povinné odmítnutí výkonu*

Pokud se uplatní jeden nebo více ze tří důvodů pro povinné odmítnutí výkonu, musí vykonávající justiční orgán odmítnout výkon evropského zatýkacího rozkazu (článek 3).

- **Amnestie (čl. 3 odst. 1)**

Výkon musí být odmítnut, pokud se na trestný čin, pro který je zatýkací rozkaz vydán, vztahuje ve vykonávajícím členském státě amnestie. Dalším požadavkem je, aby byl vykonávající členský stát příslušný ke stíhání daného trestného činu podle svého vlastního trestního práva. Téměř všechny členské státy provedly ustanovení čl. 3 odst. 1. V jednom členském státě nebylo možné příslušné ustanovení určit. Malý počet členských států odkázal na „milost“ namísto „amnestie“, nebo na obojí.

- **Zásada *ne bis in idem* (čl. 3 odst. 2)**

Výkon musí být odmítnut, pokud má vykonávající justiční orgán informace, že vyžádaná osoba byla pravomocně odsouzená[69] za tentýž čin členským státem (požadavek *idem*[70]

[66] Viz rozsudek Soudního dvora ze dne 6. října 2009 ve věci Wolzenburg, C-123/08, ECLI:EU:C:2009:616, bod 57, a rozsudek Soudního dvora ze dne 5. dubna 2016 ve věci Aranyosi a Căldăraru, C-404/15 a C-659/15 PPU, ECLI:EU:C:2016:198, bod 80.

[67] Viz rozsudek Soudního dvora ze dne 29. června 2017 ve věci Popławski, C-579/15, ECLI:EU:C:2017:503, bod 21.

[68] Viz rozsudek Soudního dvora ze dne 29. června 2017 ve věci Popławski, C-579/15, ECLI:EU:C:2017:503, bod 19, a rozsudek Soudního dvora ze dne 10. srpna 2017 ve věci Tupikas, C-270/17 PPU, ECLI:EU:C:2017:628, bod 50.

[69] Viz rozsudek Soudního dvora ze dne 11. února 2003 ve věci Gözütok a Brügge, C-187/01, ECLI:EU:C:2003:87; rozsudek Soudního dvora ze dne 10. března 2005 ve věci Miraglia, C-469/03,

jako autonomní pojem unijního práva[71]). To se vyžaduje rovněž v případě, že trest byl vykonán, právě je vykonáván nebo podle práva členského státu, ve kterém byl vynesen rozsudek, ho již nelze vykonat (požadavky na výkon[72]).

Všechny členské státy provedly ustanovení čl. 3 odst. 2. Malý počet členských států však odkazuje na „stejný trestný čin“ namísto „stejného činu“[73]. Pokud jde o požadavky na výkon, některé členské státy neprovedly všechna tři alternativní kritéria.

- **Nedosažení věku trestní odpovědnosti (čl. 3 odst. 3)**

Výkon musí být odmítnut, pokud osoba, na niž byl evropský zatýkací rozkaz vydán, není podle práva vykonávajícího státu vzhledem ke svému věku trestně odpovědná za jednání, pro které je zatýkací rozkaz vydán[74]. Nebyly zjištěny žádné problémy, pokud jde o provedení ustanovení čl. 3 odst. 3, přestože se věk pro trestní odpovědnost může v jednotlivých členských státech lišit.

3.8.2 *Důvody, pro které je možné odmítnout výkon (články 4 a 4a)*

Články 4 a 4a rámcového rozhodnutí stanoví osm důvodů, pro které je možné výkon odmítnout. Členské státy nemají povinnost provést důvody, pro které je možné odmítnout výkon[75].

Některé členské státy provedly pouze některé z důvodů uvedených v článku 4. Řada členských států kromě toho stanovila všechny provedené důvody jako povinné, takže vykonávající orgány nemají žádný prostor pro uvážení. Pouze malý počet členských států stanovil všechny provedené důvody jako nepovinné. Některé členské státy mimoto provedly některé důvody z článku 4 a článku 4a jako nepovinné a některé důvody jako povinné.

ECLI:EU:C:2005:156; rozsudek Soudního dvora ze dne 28. září 2006 ve věci van Straaten, C-150/05, ECLI:EU:C:2006:614; rozsudek Soudního dvora ze dne 22. prosince 2008 ve věci Turanský, C-491/07, ECLI:EU:C:2008:768; rozsudek Soudního dvora ze dne 16. listopadu 2010 ve věci Mantello, C-261/09, ECLI:EU:C:2010:683; rozsudek Soudního dvora ze dne 5. června 2014 ve věci M, C-398/12, ECLI:EU:C:2014:1057; rozsudek Soudního dvora ze dne 29. června 2016 ve věci Kossowski, C-486/14, ECLI:EU:C:2016:483, a rozsudek Soudního dvora ze dne 25. července 2018 ve věci AY, C-268/17, ECLI:EU:C:2018:602.

[70] Viz rozsudek Soudního dvora ze dne 9. března 2006 ve věci Van Esbroeck, C-436/04, ECLI:EU:C:2006:165; rozsudek Soudního dvora ze dne 28. září 2006 ve věci van Straaten, C-150/05, ECLI:EU:C:2006:614; rozsudek Soudního dvora ze dne 28. září 2006 ve věci Gasparini a další, C-467/04, ECLI:EU:C:2006:610; rozsudek Soudního dvora ze dne 18. července 2007 ve věci Kretzinger, C-288/05, ECLI:EU:C:2007:441; rozsudek Soudního dvora ze dne 18. července 2007 ve věci Kraaijenbrink, C-367/05, ECLI:EU:C:2007:444, a rozsudek Soudního dvora ze dne 16. listopadu 2010 ve věci Mantello, C-261/09, ECLI:EU:C:2010:683.

[71] Viz rozsudek Soudního dvora ze dne 16. listopadu 2010 ve věci Mantello, C-261/09, ECLI:EU:C:2010:683, bod 38.

[72] Viz rozsudek Soudního dvora ze dne 11. února 2003 ve věci Gözütok a Brügge, C-187/01, ECLI:EU:C:2003:87; rozsudek Soudního dvora ze dne 18. července 2007 ve věci Kretzinger, C-288/05, ECLI:EU:C:2007:441; rozsudek Soudního dvora ze dne 11. prosince 2008 ve věci Bourquain, C-297/07, ECLI:EU:C:2008:708, a rozsudek Soudního dvora ze dne 27. května 2014 ve věci Spasic, C-129/14 PPU, ECLI:EU:C:2014:586.

[73] Stejná poznámka se vztahuje i na další relevantní články, např. ustanovení čl. 4 odst. 2, 3 a 5 rámcového rozhodnutí, jež odkazují na „stejný čin“.

[74] Viz rozsudek Soudního dvora ze dne 23. ledna 2018 ve věci Piotrowski, C-367/16, ECLI:EU:C:2018:27.

[75] Viz rozsudek Soudního dvora ze dne 6. října 2009 ve věci Wolzenburg, C-123/08, ECLI:EU:C:2009:616, body 59 až 61, a rozsudek Soudního dvora ze dne 29. června 2017 ve věci Popławski, C-579/15, ECLI:EU:C:2017:503, bod 21.

- **Neexistence oboustranné trestnosti (čl. 4 odst. 1)**

Výkon evropského zatýkacího rozkazu lze odmítnout, pokud v případech uvedených v čl. 2 odst. 4 (viz oddíl 3.7.2) nepředstavuje jednání, pro které byl vydán evropský zatýkací rozkaz, trestný čin podle práva vykonávajícího členského státu[76], s výjimkou trestných činů souvisejících s daněmi, poplatky, cly nebo měnou (daňové trestné činy). Ustanovení čl. 4 odst. 1 se navíc týká pouze trestných činů, na něž se nevztahuje seznam 32 trestných činů, u nichž je ověření oboustranné trestnosti zrušeno, je-li splněna hranice trestní sazby v délce tří let[77] (čl. 2 odst. 2).

V malém počtu členských států nebylo možné příslušné ustanovení určit, ačkoli provedly ustanovení čl. 2 odst. 4 (viz oddíl 3.7.1). Některé členské státy provedly ustanovení čl. 4 odst. 1 jako nepovinný důvod a řada členských států provedla ustanovení čl. 4 odst. 1 jako důvod pro povinné odmítnutí výkonu.

Většina členských států provedla výjimku týkající trestných činů souvisejících s daněmi, poplatky, cly nebo měnou. Některé členské státy však výjimku provedly pouze částečně (např. vynechání odkazu na „cla a měnu“). Malý počet členských států výjimku pro daňové trestné činy výslovně neprovedl. V jednom členském státě jsou mimoto daňové trestné činy výslovně podmíněny podobností daní a poplatků ve vystavujícím a vykonávajícím členském státě, včetně požadavku na trest odnětí svobody v délce nejméně tří let (s vyloučením přitěžujících okolností) ve vykonávajícím členském státě.

Malý počet členských států uložil dodatečné požadavky (viz oddíl 3.7.2).

- **Stíhání ve vykonávajícím členském státě (čl. 4 odst. 2)**

Výkon může být odmítnut, pokud osoba, na niž se vztahuje evropský zatýkací rozkaz, je ve vykonávajícím členském státě stíhána za stejný čin, jako je trestný čin, pro který byl evropský zatýkací rozkaz vydán.

Všechny členské státy provedly ustanovení čl. 4 odst. 2. Většina z nich toto ustanovení provedla jako důvod pro možné odmítnutí výkonu, s výjimkou případů, kdy je to povinné nebo částečně povinné (např. jeden členský stát upřednostňuje své vlastní státní příslušníky tím, že stanoví, že důvod pro odmítnutí výkonu je v případě jeho vlastních státních příslušníků povinný a u cizích státních příslušníků je nepovinný). Jeden členský stát například podmínil důvod možností snazšího vedení trestního řízení ve vykonávajícím členském státě.

- **Vyloučení stíhání za stejný trestný čin ve vykonávajícím členském státě (čl. 4 odst. 3)**

Provedení ustanovení čl. 4 odst. 3 vyžaduje rozlišení tří situací: justiční orgány vykonávajícího členského státu rozhodly buď nezahájit trestní stíhání kvůli trestnému činu, pro který byl evropský zatýkací rozkaz vydán, nebo zastavit takové řízení, nebo v členském státě byl vynesen proti vyžádané osobě za stejné jednání pravomocný rozsudek, který zamezuje dalšímu trestnímu stíhání.

Pouze jeden členský stát neprovedl ustanovení čl. 4 odst. 3. Polovina členských států je provedla jako důvod pro možné odmítnutí výkonu. Jiné členské státy je provedly jako

[76] Viz rozsudek Soudního dvora ze dne 11. ledna 2017 ve věci Grundza, C-289/15, ECLI:EU:C:2017:4, body 38 a 49.
[77] Viz rozsudek Soudního dvora ze dne 3. března 2020 ve věci X, C-717/18, ECLI:EU:C:2020:142, bod 42.

důvod pro povinné odmítnutí výkonu, s výjimkou malého počtu členských států, které některé ze tří alternativních podmínek provedly jako nepovinné a některé jako povinné. Některé z těchto členských států navíc provedly tři podmínky stanovené v čl. 4 odst. 3 pouze částečně.

- **Promlčení trestního stíhání nebo výkonu trestu (čl. 4 odst. 4)**

Výkon může být odmítnut, jsou-li trestní stíhání vyžádané osoby nebo výkon trestu podle práva vykonávajícího členského státu promlčeny a jednání spadá do pravomoci tohoto členského státu na základě jeho vlastního trestního práva.

Téměř všechny členské státy s výjimkou jednoho provedly ustanovení čl. 4 odst. 4. Jeden členský stát odkazuje na plynutí času. Řada členských států stanovila tento důvod pro odmítnutí výkonu jako povinný.

- **Pravomocný rozsudek ve třetím státě – nadnárodní zásada *ne bis in idem* (čl. 4 odst. 5)**

Výkon může být odmítnut, pokud má vykonávající justiční orgán informace, že vyžádaná osoba byla pravomocně odsouzena za stejný čin třetím státem (požadavek *idem*), za podmínky, že v případě odsouzení byl trest vykonán, právě je vykonáván nebo podle práva státu, který vynesl rozsudek, ho již nelze vykonat (požadavky na výkon).

Všechny členské státy kromě jednoho provedly ustanovení čl. 4 odst. 5. Více než polovina členských států je provedla jako důvod pro možné odmítnutí výkonu a zbytek jako důvod pro povinné odmítnutí. Některé členské státy však tři alternativní podmínky týkající se výkonu provedly jen částečně.

- **Vykonávající členský stát se zaváže provést výkon trestu (čl. 4 odst. 6)**

Je-li evropský zatýkací rozkaz vydán za účelem výkonu trestu odnětí svobody nebo ochranného opatření spojeného s odnětím osobní svobody, vyžádaná osoba se zdržuje ve vykonávajícím členském státě, je jeho státním příslušníkem nebo zde má trvalé bydliště, může vykonávající justiční orgán zvážit, zda by trest mohl být vykonán v jeho členském státě namísto předání osoby vystavujícímu členskému státu[78]. Pojmy „má trvalé bydliště“ a „zdržuje se“ v čl. 4 odst. 6 musí být vymezeny jednotně, neboť se týkají autonomních pojmů unijního práva[79].

Malý počet členských států ustanovení čl. 4 odst. 6 neprovedl. Jiné členské státy je provedly různým způsobem, neboť osobní působnost provedení čl. 4 odst. 6 je dosti rozmanitá.

---

[78] Viz rozsudek Soudního dvora ze dne 29. června 2017 ve věci Popławski, C-579/15, ECLI:EU:C:2017:503, body 21 až 24; rozsudek Soudního dvora ze dne 13. prosince 2018 ve věci Sut, C-514/17, ECLI:EU:C:2018:1016, body 34 až 38, a rozsudek Soudního dvora ze dne 24. června 2019 ve věci Popławski II, C- 573/17, ECLI:EU:C:2019:530.
Viz rámcové rozhodnutí Rady 2008/909/SVV ze dne 27. listopadu 2008 o uplatňování zásady vzájemného uznávání rozsudků v trestních věcech, které ukládají trest odnětí svobody nebo opatření spojená se zbavením osobní svobody, za účelem jejich výkonu v Evropské unii, Úř. věst. L 327, 5.12.2008, s. 27; Příručka k předávání odsouzených osob a trestů odnětí svobody v Evropské unii, Úř. věst. C 403, 29.11.2019, s. 2: https://eur-lex.europa.eu/legal-content/CS/TXT/PDF/?uri=CELEX:52019XC1129(01)&from=EN, s. 34.

[79] Viz rozsudek Soudního dvora ze dne 17. července 2008 ve věci Kozłowski, C-66/08, ECLI:EU:C:2008:437, body 46 a 54.

Pouze některé členské státy provedly ustanovení čl. 4 odst. 6 jako důvod pro možné odmítnutí výkonu. Většina z nich stanovila tento důvod jako povinný[80] nebo částečně povinný, jelikož některé z nich rozlišují mezi vlastními státními příslušníky a státními příslušníky jiného členského státu[81] (osoby s trvalým bydlištěm) tím, že je stanoví jako důvod pro povinné odmítnutí výkonu v případě vlastních státních příslušníků a jako důvod pro možné odmítnutí v případě osob s trvalým bydlištěm, nebo osoby s trvalým bydlištěm nejsou zmíněny. Některé členské státy blíže určily podmínku tykající se trvalého bydliště (např. trvalé bydliště[82] v délce dvou nebo pěti let, povolení k pobytu[83]). Jeden členský stát mimoto provedl ustanovení čl. 4 odst. 6 tak, že se vztahuje pouze na občany EU, a tím vyloučil státní příslušníky třetích zemí. Na druhé straně jeden členský stát výslovně odkazuje na osoby, jimž byl udělen azyl. Pouze malý počet členských států provedl ustanovení čl. 4 odst. 6 v tom smyslu, že se vztahuje i na osoby, které se v něm zdržují.

- **Exteritorialita (trestné činy spáchané mimo území vystavujícího členského státu) (čl. 4 odst. 7)**

Výkon může být odmítnut, pokud se evropský zatýkací rozkaz týká trestných činů, které:

a) byly podle práva vykonávajícího členského státu spáchány zcela nebo zčásti na území vykonávajícího členského státu nebo na místě, které se za toto území považuje,

nebo

b) byly spáchány mimo území vystavujícího členského státu a právo vykonávajícího členského státu neumožňuje stíhání za stejné trestné činy, byly-li spáchány mimo jeho území.

Některé členské státy provedly pouze jeden ze dvou důvodů.

Několik málo členských států neprovedlo důvod podle písmene a). Více než polovina členských států provedla důvod uvedený v písmenu a) jako důvod pro možné odmítnutí výkonu. Některé z těchto členských států neprovedly výslovně pojmy „zcela nebo zčásti“ a/nebo „na místě, které se za toto území považuje“.

Malý počet členských států neuplatňuje důvod uvedený v písmenu b). Více než polovina členských států provedla toto ustanovení jako důvod pro možné odmítnutí výkonu.

- **Soudní jednání v nepřítomnosti (článek 4a)**

Článek 4a stanoví důvod pro možné odmítnutí výkonu v případech, kdy vykonávající justiční orgán obdržel evropský zatýkací rozkaz týkající se výkonu trestu odnětí svobody nebo ochranného opatření spojeného s odnětím osobní svobody, který byl vydán v řízení ve vystavujícím členském státě, jehož se dotyčná osoba nezúčastnila osobně[84]

[80] Viz rozsudek Soudního dvora ze dne 29. června 2017 ve věci Popławski, C-579/15, ECLI:EU:C:2017:503, bod 21.

[81] Viz rozsudek Soudního dvora ze dne 5. září 2012 ve věci Lopes da Silva Jorge, C-42/11, ECLI:EU:C:2012:517, body 52 a 59.

[82] Viz rozsudek Soudního dvora ze dne 6. října 2009 ve věci Wolzenburg, C-123/08, ECLI:EU:C:2009:616, bod 74.

[83] Viz rozsudek Soudního dvora ze dne 6. října 2009 ve věci Wolzenburg, C-123/08, ECLI:EU:C:2009:616, bod 53.

[84] Viz rozsudky Soudního dvora ze dne 10. srpna 2017 ve věci Zdziaszek, C-271/17 PPU, ECLI:EU:C:2017:629, a ve věci Tupikas, C-270/17 PPU, ECLI:EU:C:2017:628, a rozsudek Soudního dvora ze dne 22. prosince 2017 ve věci Ardic, C-571/17 PPU, ECLI:EU:C:2017:1026.

(rozhodnutí vydané v nepřítomnosti). S ohledem na tuto možnost však existují čtyři výjimky, kdy vykonávající justiční orgán nemůže odmítnout výkon evropského zatýkacího rozkazu na základě rozhodnutí vydaného v nepřítomnosti[85].

Polovina členských států provedla článek 4a jako důvod pro povinné odmítnutí výkonu a druhá polovina jej provedla jako fakultativní důvod. Pokud jde o čtyři výjimky, příslušná ustanovení nebylo možné v několika členských státech zjistit. V některých členských státech, které provedly čtyři výjimky, nebyly výslovně provedeny minimální procesní normy stanovené v těchto výjimkách. Ty zahrnují autonomní pojmy práva EU, které se týkají zejména „osobně předvolané osoby“, „skutečně převzaté úřední informace“ nebo „povědomí o plánovaném jednání soudu“[86].

3.9 Záruky poskytnuté vystavujícím členským státem (článek 5)

Článek 5 stanoví, že výkon evropského zatýkacího rozkazu vykonávajícím justičním orgánem může podle práva vykonávajícího členského státu podléhat podmínkám taxativně stanoveným v článku 5[87]. Tyto podmínky se mohou týkat přezkumu doživotního trestu odnětí svobody nebo navrácení[88] státních příslušníků vykonávajícího členského státu a osob s trvalým bydlištěm v tomto státě za účelem výkonu trestu odnětí svobody uloženého ve vystavujícím členském státě.

Více než polovina členských států provedla možnost podmínit výkon evropského zatýkacího rozkazu tím, že bude proveden přezkum doživotního trestu odnětí svobody nebo trvání ochranného opatření spojeného s odnětím svobody. Velká většina členských států mimoto provedla možnost podmínit výkon evropského zatýkacího rozkazu navrácením státních příslušníků a osob s trvalým bydlištěm po vyslechnutí do vykonávajícího členského státu za účelem výkonu trestu odnětí svobody nebo ochranného opatření spojeného s odnětím osobní svobody uloženého ve vystavujícím členském státě. Provedení je v některých členských státech pouze částečné, neboť tyto státy jednoznačně neuvedly, že osoba musí být po vyslechnutí navrácena. Některé členské státy navíc přiznávají výhodnější zacházení svým vlastním státním příslušníkům.

3.10 Procesní práva vyžádané osoby (článek 11, čl. 13 odst. 2, článek 14 a čl. 23 odst. 5)

Rámcové rozhodnutí uděluje vyžádané osobě řadu procesních práv. V souladu s článkem 11 má vyžádaná osoba právo být informována o evropském zatýkacím rozkazu a jeho obsahu, možnost udělit souhlas s předáním a právo na pomoc právního zástupce a tlumočníka. Tato práva musí být zajištěna v souladu s vnitrostátním právem

[85] Viz rozsudek Soudního dvora ze dne 26. února 2013 ve věci Melloni, C-399/11, ECLI:EU:C:2013:107, body 51 a 52.
[86] Viz rozsudek Soudního dvora ze dne 24. května 2016 ve věci Dworzecki, C-108/16 PPU, ECLI:EU:C:2016:346, bod 32.
[87] Viz rozsudek Soudního dvora ze dne 26. února 2013 ve věci Melloni, C-399/11, ECLI:EU:C:2013:107, bod 38; rozsudek Soudního dvora ze dne 5. dubna 2016 ve spojených věcech Aranyosi a Căldăraru, C-404/15 a C-659/15 PPU, ECLI:EU:C:2016:198, bod 80, a rozsudek Soudního dvora ze dne 16. července 2015 ve věci Lanigan, C-237/15, ECLI:EU:C:2015:474, bod 36.
[88] Viz rozsudek Soudního dvora ze dne 11. března 2020 ve věci SF, C-314/18, ECLI:EU:C:2020:191.

vykonávajícího členského státu. Práva stanovená v rámcovém rozhodnutí navíc doplnily a posílily směrnice o minimálních procesních právech[89].

Všechny členské státy provedly článek 11. V několika členských státech však byly požadavky provedeny pouze částečně, nebo nebylo možné určit všechny relevantní prvky (např. žádné výslovné ustanovení požadující, aby byla vyžádaná osoba informována o možnosti udělit souhlas s předáním, nebo je vyžádaná osoba informována až při vstupu do zajišťovacího zařízení).

Jednotlivá ustanovení rámcového rozhodnutí navíc udělují vyžádaným osobám minimální procesní práva, konkrétně:

- Podle čl. 13 odst. 2 mají členské státy přijmout nezbytná opatření, aby bylo zajištěno, že souhlas a popřípadě zřeknutí se práva na zásadu speciality (uvedenou v čl. 27 odst. 2) je vyjádřeno před vykonávajícím orgánem takovým způsobem, aby bylo zřejmé, že je tato osoba učinila dobrovolně a s plným vědomím důsledků. Za tímto účelem musí mít vyžádaná osoba právo na právního zástupce. Všechny členské státy provedly ustanovení čl. 13 odst. 2. Ve vnitrostátních právních předpisech některých členských států však nebylo možno určit prvky týkající se dobrovolnosti a plného vědomí důsledků. Podobné problémy byly v některých členských státech zjištěny s ohledem na vzdání se nároku na zásadu speciality ve vystavujícím členském státě po předání (čl. 27 odst. 3 písm. f)).

- Článek 14 stanoví, že pokud zatčená osoba nesouhlasí se svým předáním, má právo být vyslechnuta vykonávajícím justičním orgánem v souladu s právem vykonávajícího členského státu[90]. Téměř všechny členské státy provedly článek 14 správně.

- V čl. 23 odst. 5 se stanoví, že po uplynutí lhůt pro předání musí být vyžádaná osoba propuštěna[91]. Většina členských států provedla ustanovení čl. 23 odst. 5 správně. Jeden členský stát však zahrnuje výslovnou možnost, aby vykonávající orgán prodloužil jednostranně výkon vazby vyžádané osoby o deset dnů před tím, než se s vystavujícím orgánem dohodne na novém datu a času předání (viz oddíl 3.14). V malém počtu členských států nebylo možné příslušná ustanovení určit.

3.11 Výsady a imunity (článek 20)

Článek 20 rámcového rozhodnutí se týká výsad a imunit, kterých se může vyžádaná osoba dovolávat. Toto ustanovení bylo provedeno úplně a odpovídajícím způsobem v méně než polovině členských států. V jiných členských státech bylo zjištěno pouze částečné provedení (např. nebyly výslovně zmíněny výsady), nebo nebylo možné určit příslušná ustanovení (např. postup podání žádosti o zbavení výsady nebo imunity).

[89] Viz 1.1 s. 1 a rozsudek Soudního dvora ze dne 12. prosince 2019 ve věci XD, C-625/19, ECLI:EU:C:2019:1078, bod 55.
[90] Viz rozsudek Soudního dvora ze dne 29. ledna 2013 ve věci Radu, C-396/11, ECLI:EU:C:2013:39, body 41 a 42.
[91] Viz rozsudek Soudního dvora ze dne 25. ledna 2017 ve věci Vilkas, C-640/15, ECLI:EU:C:2017:39, body 70 až 73.

3.12 Souhlas s předáním, zásada speciality a vzdání se uplatnění této zásady (články 13 a 27)

Osobu, která byla předána, nelze obecně stíhat, odsoudit nebo jinak zbavit svobody za jiný trestný čin, než kvůli kterému byla předána a kterého se dopustila před svým předáním. Jedná se o zásadu speciality uvedenou v článku 27 rámcového rozhodnutí[92].

Rámcové rozhodnutí umožňuje členským státům oznámit, že se ve vztazích s jinými členskými státy, které učinily stejné oznámení, vzdávají zásady speciality, neuvede-li v jednotlivém případě vykonávající justiční orgán ve svém rozhodnutí o předání něco jiného. Podle informací, které má Komise k dispozici, taková oznámení učinily pouze tři členské státy.

V čl. 27 odst. 3 je mimoto stanoveno několik výjimek ze zásady speciality, přičemž jednou z nich je zřeknutí se uplatnění zásady speciality podle článku 13 vyžádanou osobou.

Vyžádaná osoba má možnost udělit souhlas s předáním podle článku 13. Uvede-li zatčená osoba, že souhlasí s předáním, musí být tento souhlas a popřípadě výslovné vzdání se práva na zásadu speciality vyjádřeny před vykonávajícím justičním orgánem v souladu s vnitrostátním právem vykonávajícího členského státu. Většina členských států provedla článek 13 správně. V malém počtu členských států však vyžádaná osoba automaticky ztrácí nárok na zásadu speciality, pokud souhlasila s předáním. Vyžádaná osoba se tudíž již nemůže vyjádřit k tomu, zda se vzdává ochrany poskytované zásadou speciality. V některých členských nebylo možno prováděcí předpisy určit, nebo provedení je pouze částečné a neumožňuje výslovně vzdání se práva na zásadu speciality.

Několik málo členských států uplatnilo možnost, aby osoba odvolala jak souhlas, tak i zřeknutí se nároku na zásadu speciality. Malý počet členských států uplatnil pouze možnost odvolat souhlas. Ve většině členských států nelze souhlas a prohlášení o zřeknutí se odvolat.

V této souvislosti je v některých členských státech možné odvolat se proti rozhodnutí o předání vyžádané osoby, a to i v případě, kdy osoba souhlasí se svým předáním.

3.13 Lhůty a postupy pro rozhodnutí o výkonu evropského zatýkacího rozkazu (čl. 15 odst. 1 a článek 17)

Rozhodnutí o předání musí být v zásadě přijato v přesně stanovených lhůtách, jak je uvedeno v rámcovém rozhodnutí (čl. 15 odst. 1)[93]. Bez ohledu na tyto lhůty musí být všechny evropské zatýkací rozkazy projednány a vykonány jako neodkladná záležitost (čl. 17 odst. 1). Ne všechny členské státy však výslovně provedly tento požadavek.

Souhlasí-li vyžádaná osoba **se svým předáním**, mělo by být pravomocné rozhodnutí o výkonu evropského zatýkacího rozkazu přijato do deseti dnů od vyjádření tohoto

[92] Viz rozsudek Soudního dvora ze dne 1. prosince 2008 ve věci Leymann a Pustovarov, C-388/08 PPU, ECLI:EU:C:2008:669, a rozsudek Soudního dvora ze dne 6. prosince 2018 ve věci IK, C-551/18 PPU, ECLI:EU:C:2018:991, body 59 až 61.

[93] Viz rozsudek Soudního dvora ze dne 30. května 2013 ve věci Jeremy F, C-168/13, ECLI:EU:C:2013:358, bod 62, a rozsudek Soudního dvora ze dne 16. července 2015 ve věci Lanigan, C-237/15, ECLI:EU:C:2015:474, body 32 a 33.

souhlasu (čl. 17 odst. 2). Většina členských států toto ustanovení provedla správně; ve dvou členských státech nebylo možno prováděcí předpisy určit.

Nesouhlasí-li vyžádaná osoba **se svým předáním**, mělo by být pravomocné rozhodnutí o výkonu evropského zatýkacího rozkazu přijato do 60 dnů od zatčení vyžádané osoby (čl. 17 odst. 3). Velká většina členských států provedla toto ustanovení správně. Jeden členský stát lhůtu v délce 60 dnů neprovedl. Několik málo členských států navíc alternativně stanoví, že lhůta 60 dnů začíná běžet buď dnem zatčení, nebo dnem prvního výslechu.

Několik členských států provedlo 10denní a/nebo 60denní lhůtu jako nezávazné.

Ve výjimečných případech, kdy v konkrétním případě nelze evropský zatýkací rozkaz vykonat v příslušných lhůtách, mohou být lhůty prodlouženy o dalších 30 dnů. V takovém případě musí vykonávající justiční orgán o tom neprodleně uvědomit vystavující justiční orgán s uvedením důvodů prodlení (čl. 17 odst. 4).

Toto ustanovení provedla úplně méně než polovina členských států. Většina je provedla pouze částečně (není např. výslovně zohledněna bezprostřednost oznámení; není nutné uvádět důvody prodlení; odkazuje se pouze na lhůtu podle čl. 17 odst. 3, přičemž není zahrnuta desetidenní lhůta stanovená v čl. 17 odst. 2. V malém počtu členských států nebylo možné příslušná ustanovení určit.

Mimoto se zdá, že problémy s dodržením lhůt stanovených v rámcovém rozhodnutí v některých členských státech vyplývají rovněž ze zdlouhavého odvolacího řízení[94]. Příslušná ustanovení týkající se délky odvolacího řízení nebylo možné určit u všech členských států. Některé členské státy však stanoví pro odvolací řízení striktní lhůty.

Dokud vykonávající justiční orgán nepřijme pravomocné rozhodnutí o evropském zatýkacím rozkazu, musí zajistit, aby byly nadále splněny hmotné podmínky pro účinné předání osoby (čl. 17 odst. 5)[95]. Značný počet členských států provedl ustanovení čl. 17 odst. 5 správně. Jeden z nich však stanoví obecnou a bezpodmínečnou povinnost propustit vyžádanou osobu, která byla zatčena na základě evropského zatýkacího rozkazu, jakmile uplyne lhůta 90 dnů od zatčení této osoby[96].

V čl. 17 odst. 7 se stanoví, že pokud členský stát nemůže za výjimečných okolností dodržet příslušné lhůty, musí o tom informovat Eurojust[97] s uvedením důvodů prodlení. Kromě toho členský stát, který má opakovaně zkušenosti s prodlením při výkonu evropského zatýkacího rozkazu ze strany jiného členského státu, musí o této skutečnosti informovat Radu, aby se mohlo vyhodnotit provádění tohoto rámcového rozhodnutí na úrovni členských států. Ve více než polovině členských států je provedení úplné a vyhovující. Jiné členské státy provedly ustanovení čl. 17 odst. 7 pouze částečně (odkazují např. pouze na lhůtu 60 dnů, nebo neukládají povinnost informovat Eurojust).

---

[94] Viz rozsudek Soudního dvora ze dne 30. května 2013 ve věci Jeremy F, C-168/13, ECLI:EU:C:2013:358.

[95] Viz rozsudek Soudního dvora ze dne 16. července 2015 ve věci Lanigan, C-237/15, ECLI:EU:C:2015:474, body 58 až 61.

[96] Viz rozsudek Soudního dvora ze dne 12. února 2019 ve věci TC, C-492/18 PPU, ECLI:EU:C:2019:10.8.

[97] V praxi je míra podávání zpráv poměrně nízká.
Viz statistiky o evropském zatýkacím rozkazu:
https://e-justice.europa.eu/content_european_arrest_warrant-90-cs.do.

3.14 Lhůty pro předání osoby (čl. 23 odst. 1 až 4)

Lhůta pro předání vyžádané osoby začíná běžet okamžitě po přijetí pravomocného rozhodnutí o výkonu evropského zatýkacího rozkazu. Dotčené orgány by měly předání osoby zařídit a dohodnout co nejdříve (čl. 23 odst. 1). Předání se musí každopádně uskutečnit nejpozději do deseti dnů po přijetí pravomocného rozhodnutí o výkonu evropského zatýkacího rozkazu (čl. 23 odst. 2). Ustanovení čl. 23 odst. 3 a 4 se zabývají prodloužením lhůt v případech, kdy předání vyžádané osoby v desetidenní lhůtě brání okolnosti, které jsou mimo kontrolu členských států[98], nebo ze závažných humanitárních důvodů.

Obecně byla lhůta pro předání celkově odpovídajícím způsobem provedena pouze některými členskými státy. Ve většině členských států nebyly provedeny hlavní prvky čl. 23 odst. 1 až 4 (např. bezodkladnost, závazné lhůty a jejich výpočet; odkaz pouze na okolnosti ve vystavujícím členském státě; příliš úzká nebo příliš široká definice „závažných humanitárních důvodů“).

4. ZÁVĚR

Ačkoli se uznává úsilí, které členské státy doposud vynaložily, úroveň provádění rámcového rozhodnutí není stále v některých členských státech uspokojivá. Toto posouzení, statistické údaje týkající se evropského zatýkacího rozkazu a srovnávací analýza s předchozími zprávami ukazují, že se určité členské státy nezabývají některými doporučeními předchozí Komise a doporučeními vyplývajícími ze čtvrtého kola vzájemných hodnocení. Zdá se rovněž, že některé členské státy dosud neprovedly určité rozsudky Soudního dvora.

Neúplné a/nebo nesprávné provedení rámcového rozhodnutí brání uplatňování zásady vzájemného uznávání ve věcech trestního soudnictví. Cíle v podobě prostoru svobody, bezpečnosti a práva pro všechny občany EU, který je stanoven v článku 3 Smlouvy o Evropské unii, nemůže být dosaženo, pokud členské státy řádně neprovedou právní předpisy, na nichž se dohodly.

Komise bude i nadále posuzovat, zda jednotlivé členské státy dodržují rámcové rozhodnutí. Pokud nedojde k nápravě, přijme Komise vhodná opatření k zajištění souladu s rámcovým rozhodnutím v celé EU, včetně případného zahájení řízení o nesplnění povinnosti podle článku 258 Smlouvy o fungování Evropské unie.

[98] Viz rozsudek Soudního dvora ze dne 25. ledna 2017 ve věci Vilkas, C-640/15, ECLI:EU:C:2017:39.